

tulla, sest et Anu isa selle vastu saab olema. Selle pärast ei läinud ta ka toa juure.

Teisel pühapäeval aga läks Põlluotsa peremees kiriku, ja Anu jäi kodu talitust talitama, sest kodu ei mõinud mitte ilma ülewaatufeta jääda. Eht küll isa oli ära feelanud, et Anu ei tobi saama juure minna ega Mardiga kofku saada, siiski läks ta, kui talitus otfas oli, oma Marti waatama, selle pärast olla ta omale ju ette oli mõtnud, sest teda armastuse siide on kofku sidunud, neid ei wõi teised inimesed mitte enam labutada, ja kui nad ka libased wanemad oleffiwad.

Suure rõõmuga oli Marti teda juba eemalt märganud ja läks talle õue pääle wasta.

„Kas tead ka juba, Anu,“ hüüdis ta rõõmsa häälega, „et mina wabeajal olen oma peremeheks saanud? Salgu talu, mis siit seitse wersta eemal naabri-libelkonnas seisab on alles üleilla minu omaks saanud, ja tulewal nädalil on Jürripäew, siis lähen juba siit ära unde kohta.“

„Wõi nii,“ wastas Anu ka hää meelega, aga sai pääle selle warsti jälle kurwaks, sest ta hakkas selle pääle mõtlema, et isa wist end tema õnne wasta seab ja teda Mardile mitte ei laje minna. Seda märkas Marti ja ütles:

„Ma tean küll Anu, miks sa kurwaks saad. Ja jah, mu armast pruut, siin peame järele mõtlema, mis asi kõige parem on ja kuida meie peame tegema, et isa oma meelt natuke teisendaks. Sina, Anu, tunned ju oma isa paremine kui mina teda tunnen, ütles, mis sinu arust siin kõige parem on teha ja auna mulle selles asjas hää nõu!“

„Hää nõu on siin raske anda,“ ütles Anu ja õhtas õige raskesti, „minu isa on niisugune mees, selle meelt mitte nii hõlpsaste wõdrata ei wõi, kui ta forra ühe mõtte siide on saanud. Aga muidugi teada, ei pea meie lootust ära heitma, waid peame teine teisele truult jäema, nagu õiglase pruutpaari lobus on.“

„Mis tal siis diete minu wasta peaks olema?“ küsis Marti.

„Mina ei usu mitte,“ wastas Anu, „et ta selle pärast nii wäga sinu wasta on, et sa waene oled, sest ta on eene niisama waene saunamehe poeg olnud, aga ülem asi on, see et

ta sind inimeseks armab, kes eliteele on sattunud. Sina oled tema arust wäga ilmalit ja jumalafartmata mees, loed raamatuid ja zeitungisid, mis unemal ajal wälja tulewad ja mitte wanameeliste meele pärast ei ole. Nimelt saab see tema meele wasta olema, et mina, kes tema tütar olen, ühele mehele lähen, kes mitte õpetaja ja muude Sakste meele järel ei ole. Minu isa on kirikherra ja kirikuwõõlmõldri herra wäga truuteener olnud, ja see on temale hirmus liibe mõelda, et mees, kes selles asjas temaga ühel nõul ei ole, tema wäimeheks peab saama.

„Aga mis peame siis meie tegema?“ küsis Marti jälle. „Sa ise ütled, et teine teisele truult peame jääma. Mina ilma sinuta elada ei wõi ja elades sind maha ei jäta, meie peame nõuu leidma, tulgu asi lult tahes ja kuida tahes.“

„Ta saab ka selle pärast juba ühest tülifst meie wasta olema,“ lisas Anu juure, „et tal enesel perenaist waja on. Minu ema on juba pääle kabe aasta surnud, ja ta on leifmees. Ma ei usu mitte, et ta nii pea uude abielustse heidab, eht ta küll alles mees on neljakümnekolmandama eluaasta sees. Mina olen nüüd perenaiese asemel, ja seda on tal wäga waja, sest muudu on raske peret pidada.“

„Ja jah, see on õige küll,“ täiendas Marti sõnu, „aga ma arwan siiski, et meil muud nõuu üle ei jõe, kui et sulle kosja tulen. See on kõige parem, saagu siis seft asjast, mis talt saab, wõtku ta mind wasta eht mitte.“

„Seda arwan ka mina,“ ütles nüüd Anu, „tee seda, ja Jumal andku õnne, et see lorda läbeks meie mõlemate kasuks.“

„Aga seda ma eene ei wõi teha, kui ma ise oma koha pääle olen,“ lisas Marti juure. „Sinu isa on päriskoba omanik ja waatab ka wist selle pääle, et tütar mehele saab, kellel oma kindel koht on, eht küll armastawal abielu-rühwal saunanurgas palju õnnelikum elu on kui sel abielu-paaril, kes teine teist ei armasta, suure rikkuse juures.“

„Jah, see on õige küll,“ ütles Anu, „ma tabaksin ka wäga hää meelega sinu abikaasaks saada. Wiimafel ajal ei ole elu minu isamajas mitte enam nii mu meele pärast. Mina tean küll, et mu isa mind kui oma tüdarta wäga armastab, aga nüüd